

„Uděláme si houpací křeslo sami,“ prohlásil kutil Pat a ukázal na kolo.
„Musíme je uprostřed rozříznout a dostaneme dvě půlkola. Přimontujeme je k nohám židle a budeme mít houpací křeslo.“

Nápad za milion. Ale snadněji se říká, než udělá. Naši kutilové vzali největší pilu, co měla zuby jako od žraloka, a začali kolo rozřezávat.

„Aúúú!“ zaúpěl Mat, protože právě strčil té žraločí potvoře prsty do huby a nechal se kousnout. Pat mu napadený prst pečlivě ovázal.

„Jauvajs, jauvajs.“ Netrvalo dlouho a role si prohodili. Mat ovazoval rafnutého Pata. Nakonec kolo společnými silami přeřízli. Teď jim zbývalo nasadit obě půlky kola na nohy židle.

Na řadu přišly hřebíky, šrouby, hoblík i vrtačka. Uhodit hřebík

na hlavičku není jen tak.
Občas dostal ránu
i nešikovný prst. Pata
a Mata však neodradily
ani přestávky vyplněné
obvazováním prstů.
S vervou použili vrtačku,
a jedno půlkolo bylo
spojeno se židlí. U druhého
půlkola využili čerstvé
zkušenosti, takže konečně
stáli před hotovým
originálním houpacím
křeslem.

Bylo, pravda, trochu
vysoké.

„Vylez mi na záda,“ řekl pohotově Pat a udělal ze svých zad stoličku.

Mat tedy do svého křesla vyšplhal. Jakmile však dosedl, křeslo se zhouplo
jako splašený kůň a Mat byl opět na zemi.

„Hm, je moc vysoký!“ zhodnotil situaci Pat.

„A blbě se z něj padá. Musíme zkrátit nohy,“ dodal Mat.

Moc nepřemýšleli a dali se do práce. Půlkola nasadili tentokrát našikmo, aby měla houpací židle větší stabilitu.

Mat se začal znovu houpat a jásal: „Sláva, funguje to.“

„A je to!“ přidal se Pat.

Ale nebylo. Radost byla předčasná. Křeslo se sice houvalo, ale stále více vrzalo a houpáním začalo povolovat, až se nakonec rozpadlo. Mat skončil v troskách na zemi.

Pat s Matem se však nedali odradit. Obvazy měli oba dva na obou rukou, ale ještě jich zbylo dost. Vzali je a omotali židli i půlkola tak, že před nimi opět stálo houpací křeslo. Obvazy v rukou kutilů dokážou divy.

Mat se uvelebil v křesle a Pat do něho lehce strčil. Houpací židle se rozhoupala. Jenže to bylo takové líné, pomalé houpání. Pat musel do Mata znovu strčit, aby se židle rozhoupala, ale zase to bylo jen na chvíli.

„Nemysli si, že budu u tebe stát a pořád tě houpat,“ durdil se Pat. „Musíme něco vymyslet.“

Pat rozhodně neměl v úmyslu Mata donekonečna houpat. Chtěl se dívat na televizi. Usilovně přemýšlel a po chvíli zvolal: „Už jsem na to přišel!“

Hned se pustil do díla. Do zdi zatloukl skobu. Že neměl po ruce kladivo? Mat mu podal skleněnou láhev. Kutil si vždy poradí! Potom připevnil jeden konec

silnějšího provazu k židli, na strop připevnil kladku a přes kladku a skobu na zdi vedl provaz tak, že druhý konec skončil v jeho ruce.

„A je to!“ usmíval se Mat v houpajícím se křesle.

„A je to!“ byl spokojený i Pat.

Sedli si vedle sebe
a pokračovali ve sledování
televize. Pat tahal za provaz,
provaz přes skobu a kladku
tahal za židli a židle se
houkala. Nádhera!

Jenže provaz se začal přes
ostré hrany skoby třepit.
A jak se třepil, vytvořil
obrovský chuchvalec, který
se o skobu zasekl. Pat tahal
a tahal, ale neutáhl – židle se
přestala houpat. Pokud
chcete židli rozpohybovat,
musíte na to buď silou, nebo
fištrónem. Tentokrát Pat

zvolil sílu. Trhl provazem, provaz trhl židlí, židle se vzepjala a vymrštila Mata tak obrovskou silou, že vyletěl ze dveří ven jako odpálená střela až do telefonních drátů. Ty jej zastavily a odrazily stejně velkou silou zpět. Ale dveře se mezitím samy zavřely a v okamžiku, kdy je chtěl Pat otevřít, aby se po Matovi porozhlédl, vletěl Mat do dveří, vyrval je ze zdi a Pat pod nimi uvízl.

